

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Терещеня О. В. Стратегічні комунікації у науково-теоретичному дискурсі [Електронний ресурс] / О. В. Терещеня // *Communications and communicative technologies*. - 2020. - Вип. 20. - С. 116-121.
2. Гончарук Н. Науково-теоретичний аналіз проблеми комунікації в сучасних зарубіжних теоріях [Електронний ресурс] / Н. Гончарук // *Problems of modern psychology*. - 2020. - Iss. 47. - С. 27-47.
3. Соловйов С.Г. Стратегічні комунікації в публічному управлінні [Текст] : монографія / Соловйов С. Г. ; Нац. акад. держ. упр. при Президентові України. - Харків : Точка, 2019. - 373 с.

**Маланюк Назарій Ігорович, магістрант,
Дерді Емма Тіберіївна, к.ф.н., доцентка,
доцентка кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту**

**СПІВВІДНОШЕННЯ ПРАВОВОЇ ТА ПОЛІТИЧНОЇ
ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ В ПУБЛІЧНОМУ УПРАВЛІННІ**

Найпоширенішою причиною тематизації відповідальності є подія, яка викликає негативні емоції, спричинені нехтуванням обов'язками, недоглядом або необдуманістю. Тоді справа полягає в тому, щоб вказати винну особу, притягнути її до відповідальності, накладити санкції та вимагати відшкодування завданої шкоди.

Це також відображається у випадку адміністрації, відповідальність якої пов'язана зі складною системою механізмів, що гарантують, що кожна дія органу чи посадової особи, яка порушує закон і є загальним благом, не залишиться без реакції. У той же час обвинувачення виконує ретроспективні та перспективні функції для усунення подібної поведінки в майбутньому. У цьому сенсі слід зазначити, що не існує відповідальності без режиму відповідальності [1].

Хоча дотримання моральних норм членами громади було і є, в довгостроковій перспективі, фундаментом функціонування кожного суспільства, здається, що асоціація відповідальності із системою ефективного режиму є результатом домінування правового підходу, оскільки поняття відповідальності походить від юридичної мови, оскільки судова модель відповідальності була прийнята в християнській релігії, і саме на її основі юридична відповідальність та юридичні концепції трансформувалася в етичну концепцію.

Мірилом політичної й конституційної відповідальності (спільний момент) є усунення посадової особи з займаної посади. Тут важливо розуміти, що призначення конституційної відповідальності не зводиться лише до покарання. Головне – стимулювати позитивну діяльність її потенційного суб'єкта, і лише в протилежному випадку – змінити одного чиновника іншим.

При цьому добровільну відставку посадової особи політичною відповідальністю вважати не можна (тому що, якщо вона не є способом уникнення відповідальності, то може виступати моральним самопокаранням або актом захисту честі й гідності). Притягнення до політичної відповідальності не виключає застосування до особи, що усувається з посади, за наявності в діях, що спричинили політичну відповідальність, складу правопорушення заходів юридичної відповідальності [2].

Саме тому, необхідною і неповторною складовою відповідальності в публічному управлінні постає політична відповідальність, як відповідальність за цільове здійснення політичного представництва. Саме так, в універсальній формі, придатній для застосування без відносно часових або просторових обмежень, ми б визначили сутність цієї відповідальності.

Видається недоцільним внесення у це визначення елементів, які обмежують його універсальність. Приміром, є бачення цієї відповідальності як відповідальності органів державної влади і посадових осіб перед народом, населенням відповідної території “за невідповідність їхньої діяльності мандату довіри, що виявляється в їхній нездатності напрацьовувати і здійснювати максимально корисні для блага людей рішення” [3, с. 64].

Особливо важливо спрямувати норми на формування бажаної поведінки в майбутньому, коли закон відіграє роль слуги. Відповідальність ґрунтується на діалогічній природі принаймні двох суб’єктів, оскільки джерело аналізованого терміну містить відповідь, логічно поставити запитання спочатку.

Викладений вище підхід, що викриває правовий режим відповідальності, полягає в тому, що діалогічність сприймається негативно. Відповідальність означає виникнення несприятливого ефекту для суб’єкта господарювання, який своїми діями порушує конкретну правову норму. Діалог тут полягає у формулюванні юридичного тексту негативної реакції законодавця на поведінку адресата норми. Таким чином, санкція – це реакція, яку законодавець передбачив як відповідь на поведінку адресата норми, що суперечить моделі дії, зазначеної у формі, або його поведінці, яку норма кваліфікує негативно [4].

Таким чином, на відміну від юридичної відповідальності, політична відповідальність є передусім позитивною та перспективною. Здійснення політичного представництва саме по собі передбачає позитивні очікування від діяльності представників. Слід відзначити, що винятково негативний досвід представництва давно б його дискредитував. Однак процес демократизації у світі упродовж принаймні останніх 200 років постає передусім як розвиток представницької демократії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. *M. Granat, Konstytucyjne zasady ustroju, [w:] Polskie prawo konstytucyjne, red. W. Skrzydło, Lublin 1998, 300 s.*
2. *Самуїлік М. М. Політична відповідальність: специфіка, структура, функціонування : автореф. дис. ... канд. політ. наук : 23.00.02 / М. М. Самуїлік ; Одес. держ. ун-т. І. І. Мечникова. Одеса, 1997. 24 с.*

3. Рябченко О. П. Примус як ознака політичної відповідальності Вісн. Нац. ун-ту внутр. справ. Спец вип. : До 10-річчя утворення Національного університету внутрішніх справ / ред. О. М. Бандурка. X. : НУВС, 2002. С. 141-145.
 4. Z. Kmiecik, *Ogólne zasady prawa ipostępowania administracyjnego*, Warszawa 2000, 300 s.
-

Балицький Дмитро Олександрович, студент 3 курсу,
Фурса Тетяна Петрівна, к.е.н., доцентка,
доцентка кафедри управління та адміністрування

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ БАНКІВСЬКИХ РЕСУРСІВ

Ресурси комерційних банків кожної країни знаходяться під впливом багатьох чинників. Очевидно, що внаслідок змін у регулюванні банківської діяльності, зрушень у макро- й мікроекономічній динаміці, коливань ситуації на грошово-кредитному ринку, структурних коливань у доходах юридичних та фізичних осіб тощо можливості формування ресурсної бази комерційного банку не залишаються стабільними.

Важливу роль в дослідженні природи банківських ресурсів відіграє визначення джерел їх утворення. Не дивлячись на високу актуальність цього питання, в економічній літературі не вироблено єдиного підходу до його вирішення. Велика група дослідників обмежується поділом банківських ресурсів за цим критерієм на дві укрупнені групи: власні ресурси і залучені.

Проте така класифікація не враховує всієї специфіки джерел формування банківських ресурсів. Вона дає відповідь на питання, де мобілізовані кошти для формування ресурсів – в банку чи поза ним, але не дає відповіді на питання як, якими методами відбулася їх мобілізація, що має важливе значення для практики управління ресурсною базою банків. У зв'язку з цим все більше дослідників займаються поглибленим аналізом складу джерел банківських ресурсів у залежності від способів їх формування.

Проведені дослідження дали можливість здійснити подальшу класифікацію за цим критерієм як власних ресурсів банків, так і залучених.[1]

Власні ресурси банку (власний капітал) прийнято класифікувати за цим критерієм на такі складові: основний капітал, додатковий капітал і субординований борг.

Друга складова банківських ресурсів теж формується з багатьох відмінних між собою джерел. Одна частина цих джерел формується на депозитних засадах, у зв'язку з чим вона називається або депозитною складовою банківських ресурсів, або залученими ресурсами (у вузькому розумінні).

Друга частина цих джерел формується на позичкових засадах, у зв'язку з чим відповідна сума банківських ресурсів називається недепозитними або позиченими коштами. Позичені кошти, зазвичай є більш дорогими, з меншими строками користування, більш волатильними порівняно з залученими коштами,